

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom: P., IČO: X.X.**, zast. advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom: G., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľ'a doc. JUDr. B. F., PhD., advokáta, proti povinnému: **M. H., nar. X., bytom: L., o vymoženie 736,52 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 3 Er 35/2010, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 CoE 226/2012-96 z 10. júla 2012, právoplatné 24. augusta 2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R. K., so sídlom Exekútorského úradu v B., žiadosťou zo dňa 11. 01. 2010, Okresnému súde Revúca ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 20. 01. 2010 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (*d'alej len „EP“*). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom S., a. s., so sídlom: K., IČO: X. (*d'alej len „rozhodcovský súd“*), sp. zn. SR 19358/09 zo dňa 23. 11. 2009, právoplatný dňa 14. 12. 2009 a vykonateľný dňa 17. 12. 2009 (*d'alej len „rozhodcovský rozsudok“*). Súd prvého stupňa dňa 07. 04. 2010 vydal uznesenie o zastavení

exekučného konania č. k. 3 Er 35/10-16, ktoré na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 14 CoE 229/2010-46 zo dňa 07. 09. 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvého stupňa uznesením č. k. 3 Er 35/2010-55 zo dňa 23. 11. 2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania vo výške 204,85 eur a vo výške 0,25 % denne zo sumy 521,72 eur od 16. 07. 2009 do zaplatenia. Po právoplatnosti tohto uznesenia (dňa 20. 01. 2011), prvostupňový súd dňa 07. 02. 2011 vydal v zmysle § 45 ods. 1 EP poverenie číslo: 5608 021670 * na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 61), súčasne uznesením č. k. 3 Er 35/2010-62 z rovnakého dňa zastavil exekučné konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 204,85 eur a vo výške 0,25 % denne zo sumy 521,72 eur od 16. 07. 2009 do zaplatenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 03. 2011. Následne súd prvého stupňa uznesením č. k. 3 Er 35/2010-75 zo dňa 12. 01. 2012 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ EP zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 39,83 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že túto povinnému nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa skonštatoval neprípustnosť exekúcie podľa ustanovenia § 53 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Občianskeho zákonníka (*d'alej len „OZ“*) v znení účinnom v čase podpísania zmluvy o úvere medzi oprávneným a povinným. Ich zmluvný vzťah z predmetnej zmluvy posúdil ako spotrebiteľský vzťah a okrem vnútroštátnej právnej úpravy aplikoval aj Smernicu Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Exekučný súd konštatoval, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere nebola dojednaná individuálne a núti spotrebiteľa riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Súd právne posúdil takéto dojednanie v spotrebiteľskej zmluve ako neprijateľnú podmienku, ktorá už od počiatku bola neplatnou v zmysle § 53 ods. 5 OZ. V dôsledku uvedeného považoval súd exekučný titul za materiálne nevykonateľný, pričom absencia tejto jeho vlastnosti je neodstrániteľnou prekážkou brániacou vykonaniu exekúcie a tým aj zákonným dôvodom na jej zastavenie. S poukazom na § 203 ods. 1 EP súd rozhodol o povinnosti oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 39,83 eur, nakoľko zastavenie exekúcie procesne zaviniť oprávnený, ktorý sa domáhal vedenia exekúcie bez náležitého exekučného titulu. O výške trov exekúcie rozhodol v súlade s príslušnými

ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v aktuálnom znení.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „odvolateľ“*) a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 95), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (*d'alej len „O. s. p.“*) predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 14 CoE 226/2012-96 zo dňa 10. 07. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého uznesenia stotožnil v celom rozsahu a konštatoval správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol. Poukázal na ust. § 44 ods. 2 a § 57 ods. 1 a ods. 2 EP, súčasne na § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (*d'alej len „ZoRK“*), z ktorých je zrejmé, že súd je v každom štádiu vedenia exekúcie povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre jej vedenie, predovšetkým, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 EP. Neobstála pred odvolacím súdom odvolacia námietka oprávneného, podľa ktorej exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom. Uviedol, že citované zákonné ustanovenia poskytujú exekučnému súdu zákonné zmocnenie v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. V tejto súvislosti poukázal na judikát Súdneho dvora (ES) vo veci P. C-76/10 zo dňa 16. 11. 2010, v ktorom Súdny dvor v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 Smernice Rady 93/13/EHS a v prípade kladnej odpovede je úlohou tohto súdu vyvodiť všetky

dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.

Neobstáli pred odvolacím súdom ani argumentačné dôvody oprávneného spochybňujúce postup súdu s akcentom na údajné porušenie jeho ústavne garantovaných práv na spravodlivý súdny proces a na zachovávanie zásady rovnosti pred súdom. Odvolací súd uviedol, že exekučný súd k právnemu záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v spotrebiteľskej zmluve dospel na podklade listinných dôkazov predložených samotným oprávneným a v tejto súvislosti poznamenal, že všetky skutočnosti potrebné pre právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným sú zrejmé z obsahu predloženej zmluvy o úvere a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Na základe uvedeného nie je možné konštatovať porušenie práva prístupu k vykonanému dokazovaniu oprávneného ako účastníka konania. Rovnako za neopodstatnenú vyhodnotil námietku údajného vylúčenia dvojinštančnosti konania, nakoľko voči uzneseniu exekučného súdu, ktorý rozhoduje či už o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, alebo v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP pre neprípustnosť jej vedenia, je odvolanie prípustné (§ 44 ods. 2 veta posledná, § 58 ods. 4 EP). Preskúmanie vecnej správnosti a zákonnosti rozhodnutia exekučného súdu ako súdu prvého stupňa je potom predmetom odvolacieho - druhostupňového konania.

Odvolací súd sa ďalej plne stotožnil s právnym posúdením zmluvného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom zo strany prvostupňového súdu, ako vzťahu spotrebiteľského a v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Súdneho dvora ES (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-1 68/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08, C-76/10) týkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa. Za nezásadný vyhodnotil argument oprávneného poukazujúci na neprípustnosť aplikácie Smernice Rady ES a judikatúry Súdneho dvora, dôvodiac tým, že exekučný súd v rozhodnutí aplikoval v prvom rade vnútroštátnu právnú úpravu dotýkajúcu sa spotrebiteľského práva a ochrany práv spotrebiteľa a len podporne poukázal na znenie článkov Smernice Rady (ES) č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993.

K inštitútu spotrebiteľskej zmluvy uviedol, že v snahe deklarovať potrebu regulácie podmienok poskytovania spotrebiteľských úverov Rada EÚ prijala smernicu 87/102/EHS, ktorá mala za cieľ zvýšiť ochranu spotrebiteľa pri využívaní finančných služieb ponúkaných na trhu. Uvedená smernica bola neskôr novelizovaná do súčasnej podoby v rokoch 1990 a

1998 (90/88/ES a 98/7/ES) a v rámci prístupového procesu do EÚ bol v Slovenskej republike prijatý zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (*d'alej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“*). Tento upravoval predovšetkým podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru a náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Citovaný zákon bol zrušený neskorším zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

K námietke odvolateľa, že prvostupňový súd nemal pre záver o existencii spotrebiteľského vzťahu podklad vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd poznamenal, že všetky skutočnosti potrebné pre právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným sú zrejmé z obsahu predloženej Zmluvy o úvere č. 6420355 zo dňa 12. 09. 2008. Zdôraznil, že i keď zmluvu o úvere nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákonných kritérií obsiahnutých v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, táto skutočnosť ešte nevyklučuje právny záver o tom, že v danom prípade nemohol byť zmluvou o úvere založený spotrebiteľský vzťah a táto zmluva nemôže byť právne kvalifikovaná ako spotrebiteľská zmluva podľa ustanovení § 52 až 54 OZ, bez zreteľa na to, či bola uzavretá podľa Občianskeho alebo podľa Obchodného zákonníka. Uviedol, že v prejednávanej veci na zmluvný vzťah založený Zmluvou o úvere č. 6420355 zo dňa 12. 09. 2008 dopadá právna úprava podľa § 52 a nasl. OZ upravujúca spotrebiteľské zmluvy. Lex generalis definuje spotrebiteľa odlišne od § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na § 52 ods. 4 OZ konštatoval, že právna úprava spotrebiteľskej zmluvy obsiahnutá v tomto ustanovení definuje pojem „spotrebiteľ“ podstatne širšie oproti legálnej definícii tohto subjektu v lex specialis § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetným ustanovením bol aproximovaný do právneho poriadku Slovenskej republiky článok 2 písm. b/ Smernice Rady 93/13/EHS, ktorý zhodne s citovaným zákonným ustanovením vnútroštátnej právnej normy ustanovuje, že na účely tejto smernice pod pojmom „spotrebiteľ“ má na mysli akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Nakoľko z obsahu zmluvy nevyplýva, že dlžník - povinný je podnikateľským subjektom a v danej veci pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je možné vzhľadom na všetky zákonné kritériá považovať daný zmluvný vzťah medzi oprávneným a dlžníkom za spotrebiteľský vzťah v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka

a následne ho aj podriaadiť právnenému režimu tejto normy upravujúcej problematiku spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských vzťahov. Odvolací súd uvedený právny záver vyvodil z označenia dlžníka v zmluve o úvere identifikačnými znakmi typickými pre fyzickú osobu - nepodnikateľa - a to menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Poukázal na ust. § 52 ods. 1 OZ účinného a platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Mal za to, že aj na právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným Zmluvou o úvere č. 6420355 zo dňa 12. 09. 2008, od ktorej sa uplatnený nárok oprávneného v danej exekučnej veci odvíja, je nutné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

Vo vzťahu k rozhodcovskej doložke koncipovanej v znení uvedenom v bode 17. Všeobecných podmienok poskytovania úveru, odvolací súd uviedol, že túto exekučný súd správne právne posúdil ako neprijateľnú a s poukazom na § 54 OZ ako absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán výrazne v neprospech spotrebiteľa. Za podstatnú z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania vyslovil skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom vopred individuálne dojednaná a spotrebiteľ celkom zjavne nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v bode 17. zmluvných dojednaní. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu práva každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým všeobecným súdom, garantovaného Ústavou Slovenskej republiky (*d'alej len Ústava SR*). Súd ďalej poukázal na skutočnosť, že priamo v predtlačí Všeobecných obchodných podmienok je v rozhodcovskej doložke vopred určený konkrétny jediný rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený v rozhodcovskom konaní spory vyplývajúce z danej zmluvy rozhodnúť. Takouto formuláciou rozhodcovskej doložky bolo dlžníkovi - povinnému absolútne odňaté právo slobodnej voľby uplatnenia či bránenia svojho práva nielen medzi všeobecným súdom a rozhodcovským konaním, no aj právo slobodného výberu konkrétneho rozhodcu či rozhodcovského súdu, ktorý by spor z danej spotrebiteľskej zmluvy podľa voľby spotrebiteľa rozhodol. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenal, že množstvo exekučných

vecí s obdobným skutkovým základom naznačuje istú väzbu medzi rozhodcovskou spoločnosťou a jednou zo zmluvných strán (oprávneným), čo už samo osebe vedie k pochybnostiam o dostatočnom individuálnom prístupe k ochrane práv spotrebiteľa zo strany rozhodcov.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzavrel, že pokiaľ právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, bol rozhodcovský rozsudok ako celok vydaný v rozpore so zákonom, v dôsledku ktorej skutočnosti nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému vznikol voči povinnému nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Súd prvého stupňa bol preto povinný nezákonne vedenú exekúciu ex offio zastaviť.

Námietky oprávneného v odvolaní týkajúce sa oprávnenosti a primeranosti dohodnutých úrokov z omeškania, ako aj úvahy o absencii ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere, vyhodnotil odvolací súd za bezpredmetné, nakoľko exekučný súd sa v odôvodnení svojho uznesenia uvedenou problematikou nezaoberal. Za správne vyhodnotil súdom prvého stupňa konštatované procesné zavinenie oprávneného vo vzťahu k trovám zastavenej exekúcie.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 08. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (*d'alej tiež ako „dovolateľ“*) argumentujúc tým, že:

a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),

c) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),

d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),

e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK, § 53 ods. 4 OZ, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ uviedol, že argumentáciu ohľadne vyššie definovaných dovolacích dôvodov rozpísal aj v obsahu svojho odvolania, vo vzťahu ku ktorým z dôvodu maximalizácie ochrany svojich legitímnych práv bližšie uviedol nasledovné (*č. l. 110 - 113*):

Predovšetkým namietol, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto právne posúdenie trpí základnými vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolateľ má za to, že tvrdenia odvolacieho súdu o tom, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa, súčasne že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciú silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu, nie sú zdôvodnené a preukázané. Rovnako aj tvrdenie o tom, že žaloby, ktorých cieľom je uspokojenie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd, predstavuje podľa dovolateľa ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych ani skutkových súvislostiach. Dovolateľ namietol tiež argument, že akákoľvek individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná. Tento považuje za absurdný, ktorý nemá oporu ani v § 53 OZ, ani v Smernici Rady 93/13/EHS. Má za to, že súd musí jednoznačne preukázať, čo konkrétne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa dovolateľa tvrdenie súdu, že spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov uzavretia rozhodcovskej doložky, vedie k záveru, že rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách sú vylúčené a akékoľvek spory vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv musia vždy rozhodovať len všeobecné súdy.

Dovolateľ vo veci konajúcim súdom ďalej vytkol, že sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora EÚ a nezdôvodnili, prečo aplikovali ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS, a to napriek jej transpozícii do vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky. Rovnako nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

Dovolateľ poukázal na nesprávny slovenský preklad ust. písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS v porovnaní s inými jazykovými verziami (anglickou, českou, poľskou, nemeckou a francúzskou), ako aj výkladové pravidlá Súdneho dvora EÚ, podľa ktorých text únievého predpisu je potrebné skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu s tým, že pokiaľ je výklad určitého ustanovenia v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zároveň aby mu v prípade úspechu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Navrhol tiež, aby dovolací súd podľa § 243c O. s. p. rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Súčasťou dovolania oprávneného je aj jeho návrh konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušiť a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Predmetný návrh odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru EÚ by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únievého práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Dovolateľ má za to, že v prejednávanom prípade je nutné požiadať Súdny dvor EÚ najmä o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského

rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednáwanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Revúca ako súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by vo výrokovvej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, písm. c/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal, a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa

dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či sa v danom prípade nerozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v §§ 7 a 8 O. s. p. Z ust. § 7 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral, len namietal, že súdy sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 44 ods. 2 EP a § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK postavili do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží, čím prekročili mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušili tak zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zo znenia tejto námietky sa dovolaciemu súdu javí, že dovolateľ ňou napáda vlastne vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci). Odhliadnuc od uvedeného však dovolací súd má za to,

že v predmetnom prípade súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci, keďže napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (napr. z ust. § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1, § 57 EP a § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK).

S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p., nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namieta, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p. Prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia odôvodnil tvrdením, že vo veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci - rei iudicatae, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Prekážka rei iudicatae svojou povahou patrí k procesným podmienkam a jej zistenie v každom štádiu konania vedie k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok alebo stav, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých účastníkov konania (totožnosť veci). Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t. j. keď je nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplýva z rovnakých skutkových okolností). Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak skutok (určitý skutkový dej) bol súdom po právnej stránke posúdený v pôvodnom konaní inak, nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom (novom) konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávneného – spoločnosti P., s. r. o., so sídlom: P., IČO: X., proti povinnému M. H., nar. X., bytom: L., o vymożenie pohľadávky oprávneného 736,52 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 19358/09 zo dňa 23. 11. 2009, právoplatného dňa 14. 12. 2009, vydaného Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným zriaďovateľom S. a. s., vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 3 Er 35/2010, nepredchádzalo ťiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Za rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku veci rozsúdenej, nemožno považovať vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože toto nie je rozhodnutím, ktorým sa exekučné konanie končí. Súd je povinný skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o ťiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že predmetné konanie nie je zaťažené ani vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p.

V ďalšej časti svojho dovolania oprávnený vyjadril názor, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., pretože sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania a pokiaľ takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Oprávnený namietal, že súdy obidvoch stupňov interpretovali a následne aplikovali ust. § 45 ods. 2 ZoRK, akoby upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky, bližšie špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ ZoRK.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe ťiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej aj rozhodol v zmysle § 44 EP, ktorá

skutočnosť znamená, že v danej veci návrh na začatie exekučného konania podaný bol. Po vydaní poverenia súd prišlo k preskúmaniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, pričom zistil, že tento nie je materiálne vykonateľný, v dôsledku ktorej skutočnosti exekúciu ex offo zastavil.

S poukazom na uvedené nie je odôvodnená ani námietka dovolateľa o existencii vady konania podľa § 237 písm. e/ O. s. p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní odvolaciemu súdu tiež vytkol, že mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

O odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle vyššie citovaného ustanovenia ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ konkrétne namietol porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Naplnenie tejto vady v konaní vyvodzoval z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Ďalej namietol, že bola porušená zásada „rovnosti zbraní“, zásada kontradiktórnosti súdneho konania a právo na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy. Súdu prvého stupňa vytkol, že ho nevypočul, súčasne že mu neumožnil reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení.

K odňatiu možnosti oprávneného konať pred súdom a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo dôjsť tým, že súd prvého stupňa exekúciu zastavil, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. V dôsledku tejto skutočnosti mu nebolo umožnené uplatňovať jeho práva z rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu v exekučnom konaní.

V tejto súvislosti dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci odvolací i prvostupňový súd správne posúdili splnenie podmienok pre zastavenie exekučného konania. Okresný súd ako súd exekučný, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom (po zastavení exekučného konania v časti úrokov z omeškania vo výške 204,85 eur a vo výške 0,25 % denne zo sumy 521,72 eur od 16. 07. 2009 do zaplatenia). Následne exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ EP zastavil.

Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej a platnej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky dohodnutej v spotrebiteľskej veci (t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou), súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ust. § 44 ods. 2 EP, t. j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, ako aj z ust. § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK, t. j. oprávnenie posúdiť, či plnenie, na ktoré rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka konania, nie je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom.

V preskúmvanej veci súdy správne konštatovali neprijateľnosť, a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Listiny predložené oprávneným takýto záver umožňovali. Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže jej súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ako predtlačný formulár), vrátane rozhodcovskej doložky upravenej v týchto podmienkach. Dovolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že k vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v prejednávanej veci nedošlo, a teda oprávnenému

postupom súdu prvého stupňa a ani súdu odvolacieho, možnosť konať pred súdom odňatá nebola.

Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je toto založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu zakotvuje Občiansky súdny poriadok vo svojom ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2.

Ústavný súd SR sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Hiro Balani c/a Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c/a Grécko z 29. 05. 1997, Higgis c/a Francúzsko z 19. 02. 1998).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa v rovnakej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.) s tým rozdielom, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné

alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa v odvolacom konaní preskúmava (sp. zn. II. ÚS 78/05).

Preskúmaním prvostupňového rozhodnutia dovolací súd zistil, že okresný súd ako súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré listiny predložené oprávnenou osobou preskúmal, s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že exekučný titul, na základe ktorého je vedená exekúcia, je nevykonateľný. Súčasne zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil záver o tom, prečo rozhodcovskú doložku dojednanú v zmluve o úvere považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku (pretože nebola s povinným dohodnutá individuálne a núti ho riešiť spory výslovne v rozhodcovskom konaní, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd).

Rovnako krajský súd ako súd odvolací odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 219 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil, pričom v dostatočnom rozsahu zodpovedal, prečo bolo nutné exekúciu z úradnej moci zastaviť. Jeho skutkové a právne závery nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a ani nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je nutné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Na základe vyššie uvedených zistení dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti,

avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už dovolací súd skôr spomenul, dovolanie nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale iba proti takému, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Oprávnený v podanom dovolaní súčasne navrhol, aby dovolací súd konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ na základe článku 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q/ ods. 1 prílohy

Smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a predložil mu prejudiciálne otázky, ktorých znenie špecifikoval v podanom dovolaní.

Napriek zneniu ust. § 36 ods. 2 EP, podľa ktorého exekučné konanie nemožno prerušiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak, dovolací súd zastáva názor, že ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. je aplikovateľné aj v exekučnom konaní, pretože povinnosť vnútroštátneho súdu prerušiť konanie na účely iniciovania konania o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vyplýva z noriem primárneho únievého práva (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, po premenovaní čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), ktoré podľa čl. 7 Ústavy SR a aj v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozsudok vo veci Simmenthal č. 106/77) majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi normami.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd však nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky uzavretej medzi účastníkmi konania a či predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou. Posúdenie tejto námietky a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdneho dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem

Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, a to vzhľadom na dostatočnú právnu úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., na základe čoho návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Súčasne dovolací súd vo vzťahu k návrhu oprávneného v podaní zo dňa 26. 07. 2012, prvostupňovému súdu doručené dňa 10. 08. 2012 (*č. l. 104 - 107*), na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, poznamenáva, že súd prvého stupňa a rovnako aj súd odvolací postupovali správne, ak na tento návrh neprihliadli. V danej veci už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko odvolací súd o odvolaní oprávneného rozhodol uznesením zo dňa 10. 07. 2012, a teda ešte pred doručením predmetného návrhu na súd.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bol povinný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. septembra 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková